

VOLVOBONDEN I KNUTBY

Henrik Malmlov, 28, har älskat Volvo sedan barnsben. I skolan skrev han uppsatser om 140-serien. Nu har Henrik en stor Volvo-samling. Men kom inte för nära bara.
- Ingen annan kör mina bilar.
Det är en princip jag har, säger han.

AV JÖRGEN HOLMSTEDT (TEXT), ROLAND BRINKBERG (FOTO)

Hundra hektar mark, stor gård och Volvobilar i nästan vartenda av de många uthusen. Bonden Henrik Malmlov i Knutby, Uppland, kör stolt fram ena pärlan efter den andra på gårdsplanen.

- Längre var det så att om jag såg en fin Volvo, då tog jag registreringsnumret och ringde upp och frågade om den var till salu. Jag har kommit över två av bi-

Sedan unga år har Henrik samlat allt han har kommit över kring Volvo. Idag har han det mesta i broschyrväg, plus en ordentlig hög med Volvos kundtidning Ratten.

larna på det sättet. Man måste vara lite tokig för att göra så, erkänner han och skrattar helt ogenerat.

- Men så gör jag inte längre. Nu slår jag kanske till om ett bra objekt ramlar över mig, tillägger han.

För Henrik har Volvo varit bilen framför alla sedan barndomen.

- Min farfar Åke var en stor

idol för mig. Han körde Volvo. Sedan fanns det andra personer i släkten som också hade Volvo, ofta Amazon. Det gjorde starkt intryck på mig.

Bra människor kör Volvo?

- Ja, jag tyckte det. Därför blev det så, Volvo skulle det vara, svarar han.

Amazon är favoritmodellen.

- Den är tidlös, säger Henrik belåtet och låter ögonen svepa

över pontonkarossen på sitt svarta fyrdörrarsexemplar från 1962.

- Amazon är fantastiskt vacker med den tvådelade grillen, den snygga bakluckan med det flotta handtaget och bakskärmarna som går ut lite, nästan som fenor. Sedan är det ett stort plus att det går att få tag på reservdelar, understryker Henrik som har en skruddig Amazon bakom ladugården som han plockar bitar från vid behov.

FRÅN 140-SERIEN har han en välskött 142:a från 1969 vars djupa kungsblå lack skimrar ljuvligt i solen.

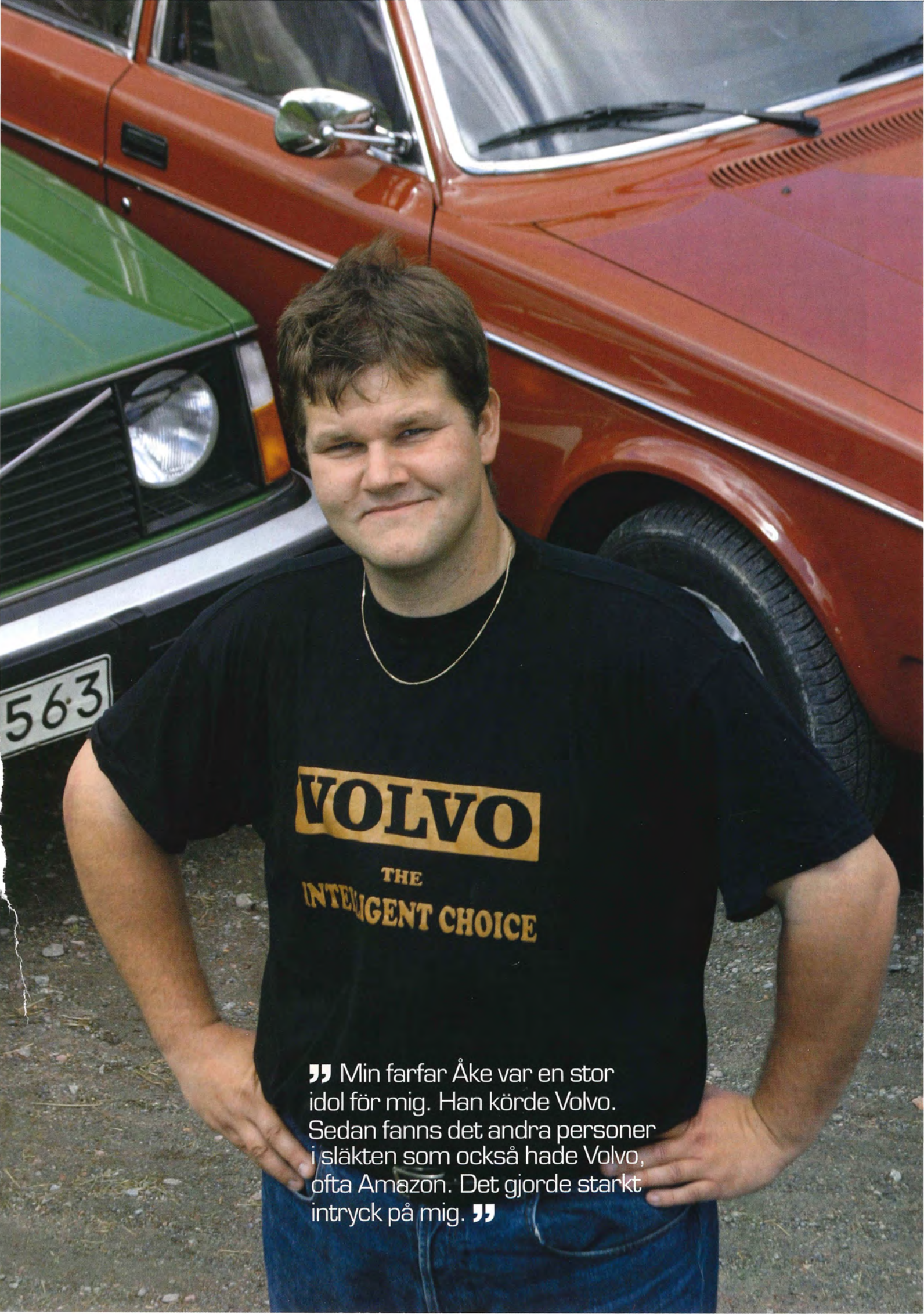
- 142:an är lite tråkigare än Amazon, tycker Henrik och pekar på den kantiga fronten med blank aluminiumgrill och gummiklädd stötfångare. Säkerhetstänkandet hade börjat sätta spår.

- På den tiden var det en sensation att kliva ur en Amazon in i en rymlig 142:a med stora rutor och bra sikt. Klart den blev populär. Att hitta välbevarade exemplar är inte lätt.

Då är PV enklare.

- Det beror nog på att många hade den som andrabil. Då, på 50- och 60-talen, smorde man bilen ofta och skötte den på ett annat sätt än i dag. Man körde inte bil varje dag heller, utan mest på helger och semestern. På 70-talet blev det slit och släng ▶

När det handlar om kepsar, är det huvudsakligen Volvo som gäller. Naturligtvis.

VOLVO
THE
INTELLIGENT CHOICE

” Min farfar Åke var en stor idol för mig. Han körde Volvo. Sedan fanns det andra personer i släkten som också hade Volvo, ofta Amazon. Det gjorde starkt intryck på mig. ”

Volvo 142:an är en 69:a som bara gått 10.000 mil. Amazonen kostade Henrik 6.000-kronor för tre år sedan. PV:n bredvid är en 60:a tidigare ägd av en folkskolelärare och hans son. Amazon 63:an har Henrik ärvt av moderns bror. Volvo 242:an är en 76:a och bredvid står en 245 L 1977 som bara rullat 10.000 mil. Den klassiskt röda 244:an är en 82:a, nyköpt av Henriks farfar.

och pendla hit och dit med bilen, konstaterar Henrik vars 60:a gått futtiga 6.000 mil.

VOLVO DUETT är riktigt svår att komma över i fint skick. De små robusta skåpbilarna användes nästan uteslutande av småföretagare och hantverkare som körde hårt med dem tills de nästan föll i bitar. En riktigt tjugig Duett är också det enda Henrik anser sig sakna.

– Jag har letat, men inte fått något napp. Ån får jag nöja mig med ett risigt renoveringsobjekt.

Han gör det mesta själv på sina bilar.

– Utom att lacka. Jag är självlärd, även om jag inte vill kalla mig händig, reserverar Henrik sig.

Henrik Malmlöv är nogga med att bara renovera bilarna till en viss gräns.

– Det får gärna vara lite patina på dem, som gulnad plast och lite spruckna lister. Jag är emot sådana där topprenoverade bilar som ser helt nya ut. Ny lack, nytt skrov, ny klädsel, nymålade motor

Stenskottsskydd för framljusen var extratillbehör för Amazon och bra att ha på grusvägar.

Henrik har mängder med litteratur. En del köpt på marknader, annat har han fått av snälla grannar.

– vad är det för vits med det? Då är det ju ingen gammal bil längre, menar han.

70- och 80-talssamlingen består av tre modeller ur 240-serien, vidareutvecklingen av 140-serien.

– I grunden är det ju ungefär samma bil. 242:an är en väldigt ful bil, samtidigt jag tycker att den är charmig. Låt oss säga att den är fulsnygg, föreslår han med ett garv.

Volvo har onekligen förändrats formmässigt genom åren.

– Lågvattenmärket kom på 70-talet, 140 och 240 är inga snygga bilar. Men senare modeller, som 850 och 940, har blivit ett uppsving.

HENRIK HAR DISTANS till sitt favoritbilmärke. Trots att han är entusiast drar han sig inte för att kritisera tillverkarens misstag.

– Volvo har gjort sina tabbar genom åren. På Amazonerna var det framskärmar, som alltid rostade. Många exemplar har fått skärmar utbytta.

– Och kolla här, säger Henrik

Kungsblå heter färgen på 142:an. Köpekontraktet finns kvar i handsfacket, nypriset var 18.600 kronor för 25 år sedan. Henrik gav 20 000 kronor i fjol. Volvos värde varar!

L betyder Luxe, billighetsvarianten utan klocka.

” Ingen annan får köra mina bilar. Ingen har kört bilarna sedan jag köpte dem. Det är en princip jag har. För om det skulle hända något ... ”

när han plockar fram foldern Personvagnsnytt, gjord för Volvo-handlarnas internbruk.

– Här är säljsnacket om 1976 års 240-serie som fått, jag citerar, ”nya tilltalande och läckra ytterlack som ersätter de ljusblå, mörkgröna och orange exteriörfärgerna.” En av de nya färgerna var – beige! Hur läckert är det? säger Henrik skratande och ruskar på huvudet.

Utan att fråga sätter sig fotografen helt fräckt i 142:an och baxar in den på precis den fläck han vill ha den för fotograferingen. Ägaren visar inte med en min vad han känner inom sig i det ögonblicket.

Men senare vid kaffebordet kommer det:

– Ingen annan får köra mina

bilar. Ingen har kört bilarna sedan jag köpte dem. Det är en princip jag har. För om det skulle hända något ...

Han slutar tvärt. Man förstår ändå. Status Quo's låt "Don't drive my car" skulle kunna vara specialskriven för honom.

– Därför drar jag mig för att åka in till stan med bilarna. Jag vill inte att någon ens snuddar vid dem på en parkering.

Hans pappa Janne dyker upp. Henrik förklarar:

– Vi ska ha vägmöte i kväll. Byvägen här utanför sköter vi och grannarna själva. Vi ska kolla om det behöver grusas, röjas kanter eller dikas.

Så att Henrik vågar ta en tur i sina ögonstenar. ■

Från hela bilar ner till nyckelringar. Henriks Volvo-samling rymmer det mesta.

Volvo 244 DL i behändig skala 1/43, original i kartong.

◀ Diverse emblem. Volvos gamla järnhandlarmärke med pilen kommer från Volvos ursprung i SKF.

Personligt

Namn: Henrik Malmlov.
Ålder: 28 år.

Yrke: Lantbrukare.

Utbildning: Naturbruksgymnasium.

Familj: Mamma, pappa och två storsystrar.

Intressen: Volvo, naturliv, auktioner och sommarstugan på Vaddö.

Fordon: 14 bilar (Volvo, Opel och VW) plus fem Volvotraktorer.

Föreningar: Amazonklubben och Storumvoklubben, en förening för sexcylindriga Volvo från 1927-57.

Målsättning: Att renovera upp en rostig Volvo Duett under vintern.